

AGATHA CHRISTIE

Θάνατος στα σύννεφα

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Θάνατος στα σύννεφα**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: *Death in the Clouds*
Από τις Εκδόσεις *HarperCollins Publishers*, Λονδίνο 2015
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Agatha Christie
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Χρήστος Καψάλης
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Agatha Christie Limited, 1935. All rights reserved.
AGATHA CHRISTIE, POIROT, the Agatha Christie Signature and the AC Monogram Logo are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.
All rights reserved.
© Εξωφύλλου: *HarperCollins Publishers Ltd.*
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2021

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Λυχνάρι, με τον τίτλο «Για γάμο ή για κηδεία»
Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Δεκέμβριος 2021

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3328-8
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3329-5

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.	PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
<i>Από το 1979</i>	<i>Publishers since 1979</i>
Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 * fax: 2102819550	Tel.: 2102804800 * fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr * **<http://blog.psychogios.gr>**

AGATHA CHRISTIE

Θάνατος στα σύννεφα

Μετάφραση: Χρήστος Καψάλης

ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΑΓΚΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Η μυστηριώδης υπόθεση στο Στάιλς

Πέντε μικρά γουρουνάκια

Φόνοι με αλφαβητική σειρά

Έγκλημα στο Οριάν Εξηρές

Ο Πουαρό ερευνά

Φόνος στο πρεσβυτέριο

Το πτώμα στη βιβλιοθήκη

Και δεν έμεινε κανένας

Δέκα ύποπτοι για φόνο

Μια αυτοβιογραφία

Έγκλημα στο γκολφ

Η δολοφονία του Ρότζερ Ακροϊντ

Οι Μεγάλοι Τέσσερις

Θανάσιμος κίνδυνος

Οι πρώτες υποθέσεις του Πουαρό

Η φαρμακερή πένα

Πρόσκληση σε φόνο

Ο μυστικός αντίπαλος

Η δοκιμασία της αθωότητας

Το μυστικό του Τσίμνεις

Φόνος στη Μεσοποταμία

Το μυστήριο του μπλε τρένου

Τα Χριστούγεννα του Ηρακλή

Πουαρό

Τραγωδία σε τρεις πράξεις

Οι άθλοι του Ηρακλή

Σίκαλη στην τσέπη

Ο καθρέφτης ράγισε

N ή M;

Γιατί δε φώναξαν την Έβανς;

Το μυστήριο των επτά ρολογιών

Το μυστήριο του Λίστερντεϊλ

Σιωπηλός μάρτυρας

Έγκλημα στον Νείλο

Έγκλημα κάτω από τον ήλιο

Μυστήριο στην Καραϊβική

Η ξεχασμένη δολοφονία

Ο φόνος είναι εύκολος

Η εξαφάνιση της γηραιάς κυρίας

Ο Ωχρός Ίππος

Το μυστήριο του Σίταφορντ

Ο θάνατος του λόρδου Έτζουερ

Με ανοικτά χαρτιά

Η περιπέτεια της χριστουγεννιάτικης
πουτίγκας

Το τρένο των 16:50

Τα δεκατρία προβλήματα

Συνέταιροι στο έγκλημα

Ατέλειωτη νύχτα

Επιβάτης για Φρανκφούρτη

Ο άντρας με το καφέ κοστούμι

Προς το μηδέν

Γάτα ανάμεσα σε περιστέρια

Ο γρίφος του παπουτσιού

με την αγκράφα

Στην πλημμυρίδα της ζωής

Τα ρολόγια

Ξενοδοχείο Μπέρτραμ

Το τέχνασμα με τον καθρέφτη

Η Πύλη του Πεπρωμένου

Ο θάνατος έβαλε τελεία

Ο μυστηριώδης κύριος Κουίν

Ο Πάρκερ Πάιν ερευνά

Πέτρινο φέρετρο

Ο φόνος της κυρίας ΜακΓκίντι

Θάνατος κλέφτης

Οι ελέφαντες θυμούνται

Θάνατος στα σύννεφα

Νέμεση

Οι τελευταίες υποθέσεις της μης Μαργλ

Έγκλήματα στην καρδιά του χειμώνα

Στον Όρμοντ Μπιντλ

Περιεχόμενα

Προλογικό σημείωμα στην ελληνική έκδοση	11
Τα κυριότερα πρόσωπα του έργου	13
1. Παρίσι προς Κρόιντον	19
2. Ανακάλυψη	30
3. Κρόιντον	36
4. Η προδικαστική έρευνα	55
5. Μετά την προδικαστική έρευνα	69
6. Σύσκεψη	79
7. Πιθανότητες	86
8. Η λίστα	101
9. ΕλίζΓκραντιέ	108
10. Η μικρή μαύρη ατζέντα	116
11. Ο Αμερικανός	126
12. Στο Χόρμπερι Τσείς	143
13. Στου Αντουάν	153
14. Στο Μάζγουελ Χιλ	164
15. Στο Μπλούμσπερι	172
16. Σχέδιο εκστρατείας	184

17. Στο Γουάνταγουορθ	193
18. Στην οδό Βικτορίας	198
19. Είσοδος και έξοδος του κυρίου Ρόμπινσον	202
20. Στην οδό Χάρλεϊ	214
21. Τα τρία στοιχεία	218
22. Η Τζέιν πιάνει νέα δουλειά	224
23. Αν Μορισό	233
24. Ένα σπασμένο νύχι	244
25. «Φοβάμαι»	248
26. Ομιλία μετά το δείπνο	258

Προλογικό σημείωμα στην ελληνική έκδοση

Το Θάνατος στα σύννεφα είναι ένα εξαιρετικό δείγμα μυστηρίου κλειδωμένου δωματίου (locked-room mystery), μιας τεχνικής στην οποία η Άγκαθα Κρίστι είναι εξπέρ. Στο είδος αυτό της αστυνομικής λογοτεχνίας το έγκλημα διαπράττεται κάτω από συνθήκες που μοιάζουν αδιανόητες. Σύμφωνα με όλα τα στοιχεία, ο δράστης είναι αδύνατο να έχει μπει και να έχει βγει από τον χώρο του εγκλήματος, που συνήθως είναι ένα κλειδωμένο δωμάτιο. Στο Θάνατος στα σύννεφα είναι η καμπίνα ενός αεροπλάνου.

Το βιβλίο εκδόθηκε το 1935, χρονιά κατά την οποία ήδη υπήρχε αεροπορική σύνδεση Λονδίνου - Παρισιού, με αεροσκάφη ειδικά διαμορφωμένα πρώην βομβαρδιστικά. Η Κρίστι λάτρευε τα αεροπλάνα, μάλιστα είχε κάνει το πρώτο αεροπορικό ταξίδι της ήδη από το 1911.

Το 1992 το βιβλίο διασκευάστηκε για την τηλεόραση, με πρωταγωνιστή τον Ντέιβιντ Σουσέ.

Τα κυριότερα πρόσωπα του έργου

Ηρακλής Πουαρό

Διάσημος Βέλγος ντετέκτιβ, επιβάτης του αεροπλάνου *Προμηθέας*, όπου διαπράττεται ένας πολύ μυστηριώδης φόνος.

Μαντάμ Ζιζέλ

Γαλλίδα τοκογλύφος, η επιβάτισσα που δολοφονείται κατά τη διάρκεια της πτήσης.

Κόμισσα Σίσελι Χόρμπερι

Ή λαίδη Χόρμπερι. Επιβάτισσα του αεροπλάνου.

Μαντλέν

Υπηρέτρια της λαίδης Χόρμπερι, τη συνοδεύει στην πτήση.

Βενίσια Κερ

Παιδική φίλη του συζύγου της λαίδης Χόρμπερι, επιβάτισσα στο αεροπλάνο.

Τζέιν Γκρέι

Κομμώτρια, επιβάτισσα στην πτήση του *Προμηθέα* από Γαλλία προς Αγγλία.

Νόρμαν Γκέιλ

Οδοντίατρος, επιβάτης της πτήσης.

Δόκτωρ Μπράιαντ

Γιατρός, επίσης επιβάτης.

Αρμάντ Ντιπόν

Γάλλος αρχαιολόγος, επιβάτης.

Ζαν Ντιπόν

Γιος του Αρμάντ Ντιπόν, αρχαιολόγος και επιβάτης της πτήσης.

Ντάνιελ Κλάνσι

Συγγραφέας και επιβάτης της πτήσης.

Τζέιμς Ράιντερ

Διευθυντής σε εταιρεία τσιμέντων, επιβάτης.

Χένρι Μίτσελ

Προϊστάμενος αεροσυνοδός.

Άλμπερτ Ντέιβις

Αεροσυνοδός.

Επιθεωρητής Τζαπ

Επιθεωρητής της Σκότλαντ Γιαρντ, αναλαμβάνει να διαλευκάνει τον φόνο στο αγγλικό έδαφος.

Στίβεν Χόρμπερι

Σύζυγος της κόμισσας Σίσελι Χόρμπερι.

Αλεξάντρ Τιμπό

Δικηγόρος της Μαντάμ Ζιζέλ.

Επιθεωρητής Φουρνιέ

Αστυνομικός της γαλλικής Ασφάλειας.

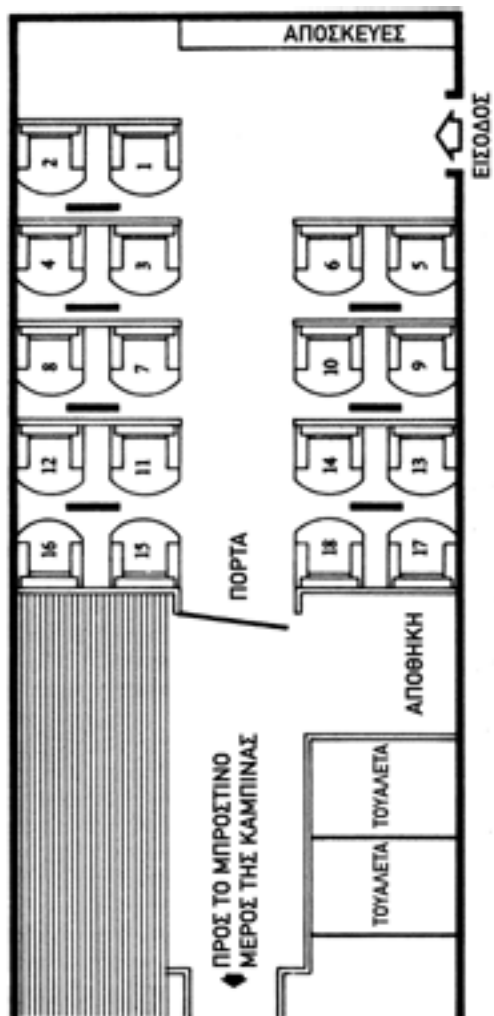
Αν Μορισό

Κόρη της Μαντάμ Ζιζέλ, εμφανίζεται μετά τον θάνατο της μητέρας της.

Ελίζ Γκραντιέ

Υπηρέτρια της Μαντάμ Ζιζέλ.

ΚΑΤΩΗ ΤΗΣ ΠΙΣΩ ΚΑΜΠΙΝΑΣ ΤΟΥ ΠΡΟΜΗΘΕΑ

Επιβάτες

Κάθισμα

- Αρ. 2 Μαντάμ Ζιζέλ
- Αρ. 4 Τζέιμς Ράιντερ
- Αρ. 5 Αρμάντ Ντιπόν
- Αρ. 6 Ζαν Ντιπόν
- Αρ. 8 Ντάνιελ Κλάνσι
- Αρ. 9 Ηρακλής Πουαρό
- Αρ. 10 Δόκτωρ Μπράιαντ
- Αρ. 12 Νόρμαν Γκέιλ
- Αρ. 13 Κόμισσα του Χόρμπερι
- Αρ. 16 Τζέιν Γκρέι
- Αρ. 17 Βενίσια Κερ

Παρίσι προς Κρόιντον

Ο ήλιος του Σεπτεμβρίου έψιψε το αεροδρόμιο Λε Μπουρζέ την ώρα που οι επιβάτες προχωρούσαν και επιβιβάζονταν στο αεροσκάφος *Προμηθέας*, το οποίο επρόκειτο να αναχωρήσει μέσα στα επόμενα λεπτά, με προορισμό το Κρόιντον.

Η Τζέιν Γκρέι ήταν από τους τελευταίους επιβάτες που εισήλθαν στην καμπίνα και κατευθύνθηκε στο κάθισμά της, στον αριθμό 16. Ορισμένοι από τους επιβάτες είχαν ήδη περάσει από την εσωτερική πόρτα, μπροστά από τη στενόχωρη αποθήκη-κουζίνα και τις δύο τουαλέτες, προκειμένου να φτάσουν στο μπροστινό τμήμα της καμπίνας. Οι περισσότεροι είχαν ήδη καθίσει. Από την απέναντι πλευρά του διαδρόμου ακούγονταν σκόρπιες κουβέντες, με τη μάλλον στριγκή φωνή μιας γυναίκας να κυριαρχεί. Τα χείλη της Τζέιν στράβωσαν ελαφρά. Γνώριζε πολύ καλά τον συγκεκριμένο τύπο φωνής.

«Αγαπητή μου... οποία έκπληξη! Ιδέα δεν είχα! Πού, είπατε; Ζουάν λε Πεν; Α, ναι. Όχι... Λε Πινέ... Ναι, τα ίδια άτομα, στην ουσία... Μα, βεβαίως, ας καθίσουμε μαζί. Αχ, δε γίνεται; Ποιος... Α, μάλιστα...»

Και ύστερα, μια αντρική φωνή... με ξενική προφορά, ευγενική:
«Ευχαρίστως, μαντάμ».

Η Τζέιν έριξε μια κλεφτή ματιά με την άκρη του ματιού της.

Ένας βραχύσωμος ηλικιωμένος άντρας με μεγάλο μουστάκι και ωοειδές κεφάλι μεταφερόταν μαζί με τις αποσκευές του από το κάθισμα αντικριστά σε εκείνο της Τζέιν στην απέναντι πλευρά του διαδρόμου.

Η Τζέιν έστρεψε ελαφρά το κεφάλι της και κατόρθωσε να διακρίνει τις δύο γυναίκες, η απρόσμενη συνάντηση με τις οποίες είχε προκαλέσει αυτή την ευγενική κίνηση από την πλευρά του άγνωστου άντρα. Η αναφορά στο Λε Πινέ είχε κεντρίσει την περιέργειά της, καθώς και η ίδια η Τζέιν είχε βρεθεί στο Λε Πινέ.

Θυμόταν ακριβέστατα τη μία από τις γυναίκες, θυμόταν την τελευταία φορά που την είχε δει, στο τραπέζι του μπακαρά, με τα καθωσπρέπει χέρια της να σφίγγονται και να ξεσφίγγονται, ενώ το διακριτικά μακιγιαρισμένο πρόσωπό της, που θύμιζε ακριβή πορσελάνη, φούντωνε και χλόμιαζε εναλλάξ. Η Τζέιν είχε την αίσθηση πως, με μια μικρή προσπάθεια, θα μπορούσε να θυμηθεί το όνομά της. Μια φίλη την είχε αναφέρει... λέγοντας συγκεκριμένα: *Είναι ευγενής, μάλιστα, αλλά όχι κανονική... Κάποτε ήταν χορεύτρια ή κάτι τέτοιο.*

Μια βαθιά περιφρόνηση χρωμάτιζε τη φωνή της φίλης. Αυτή ήταν η Μείζι, η οποία είχε μια πρώτης τάξεως δουλειά ως μασέζ που... ξεκολλούσε σάρκες.

Η άλλη γυναίκα, σκέφτηκε τώρα η Τζέιν, ήταν... γνήσια περιπίτωση. Η όψη της ήταν χαρακτηριστική εκείνων των ατόμων που ζουν στην εξοχή και διατηρούν άλογα, σκέφτηκε κι αμέσως μετά έπαψε να ασχολείται με τις δύο γυναίκες και εστίασε την προσοχή της στη θέα του αεροδρομίου Λε Μπουρζέ, όπως φαινόταν μέσα από το παράθυρο. Διάφορα άλλα μηχανήματα έστεκαν τριγύρω. Ένα από αυτά έμοιαζε με γιγάντια μεταλλική σαρανταποδαρούσα.

Το ένα σημείο στο οποίο ήταν πεισματικά αποφασισμένη να μην κοιτάξει ήταν ευθεία μπροστά της, εκεί όπου, στο απέναντι κάθισμα, βρισκόταν ένας νεαρός άντρας.

Αυτός φορούσε ένα μάλλον ζωηρόχρωμο μπλε-βιολετί που-

λόβερ. Ψηλότερα από το πουλόβερ η Τζέιν ήταν αποφασισμένη να μην κοιτάξει. Αν το έκανε, υπήρχε περίπτωση να διασταυρωθούν τα βλέμματά τους και κάτι τέτοιο δεν έπρεπε να συμβεί!

Ακούστηκαν οι φωνές στα γαλλικά κάποιων μηχανικών, ο κινητήρας βρυχήθηκε, χαλάρωσε, βρυχήθηκε ξανά, κάποιοι τάκοι αφαιρέθηκαν και το αεροπλάνο ξεκίνησε.

Η Τζέιν ένιωσε την ανάσα της να σκαλώνει. Αυτή ήταν μόλις η δεύτερη πτήση της. Διατηρούσε ακόμη τη δυνατότητα να ενθουσιάζεται. Θα νόμιζε κανείς... θα νόμιζε πως σίγουρα θα έπεφταν πάνω σε εκείνη την περίφραξη, όμως... να, απογειώθηκαν, το αεροπλάνο κέρδιζε ύψος, ολοένα ανέβαινε, διέγραφε μια στροφή... και τώρα το αεροδρόμιο διακρινόταν από κάτω τους.

Το σερβίρισμα των επιβατών στα μισά της πτήσης με προορισμό το Κρόιντον είχε αρχίσει. Το αεροπλάνο μετέφερε είκοσι έναν επιβάτες, δέκα στο μπροστινό τμήμα της καμπίνας και έντεκα στο πίσω. Το πλήρωμα αποτελούνταν από δύο πιλότους και δύο αεροσυνοδούς. Ο θόρυβος των κινητήρων μετριαζόταν επιδέξια. Δεν υπήρχε λόγος να βάλει κανείς βαμβάκι στ' αυτιά του. Σε κάθε περίπτωση, όμως, ο θόρυβος ήταν αρκετός ώστε να αποθαρρύνει τις συζητήσεις και να ενθαρρύνει την περιουλλογή.

Καθώς το αεροπλάνο πετούσε πάνω από τη Γαλλία, κατευθυνόμενο προς τη Μάγνη, οι επιβάτες στο πίσω μέρος της καμπίνας έκαναν διάφορες σκέψεις.

Η Τζέιν Γκρέι σκεφτόταν: *Δεν πρόκειται να τον κοιτάξω... Δεν πρόκειται... Χίλιες φορές καλύτερα να το αποφύγω. Θα συνεχίσω να κοιτάζω έξω από το παράθυρο και να σκέφτομαι. Θα επιλέξω κάτι συγκεκριμένο να σκεφτώ... αυτό είναι πάντα το καλύτερο. Έτσι, θα παραμείνει η σκέψη μου συγκεντρωμένη. Θα πιάσω το θέμα από την αρχή και θα το εξετάσω αναλυτικά.*

Έστρεψε τη σκέψη της αποφασιστικά σε αυτό που θεωρούσε αρχή, δηλαδή εκείνη την αγορά του λαχνού του Ιρλανδικού Εθνικού Λαχείου. Ήταν μια σπατάλη, αλλά μια συναρπαστική σπατάλη.

Αυτή η αγορά αποτέλεσε την αφορμή για πολλά γέλια και πει-

ράγματα στο κομμωτήριο όπου εργαζόταν η Τζέιν, μαζί με ακόμη πέντε νεαρές κυρίες.

«Τι θα κάνεις έτσι και κερδίσεις, καλή μου;»

«Εγώ ξέρω τι θα έκανα».

Σχέδια... παλάτια στην άμμο... ένα σωρό ιδέες.

Τελικά, δεν κέρδισε τον πρώτο λαχνό, είχε κερδίσει όμως εκατό λίρες.

Εκατό ολόκληρες λίρες.

«Ξόδεψε τις μισές και φύλαξε τις άλλες μισές για μια δύσκολη ώρα. Ποτέ δεν ξέρεις».

«Εγώ, μια φορά, στη θέση σου θα αγόραζα ένα γούνινο πανωφόρι... κάτι πραγματικά καλό».

«Μήπως να πήγαινες μια κρουαζιέρα;»

Η Τζέιν είχε μπει σε πειρασμό με τη σκέψη μιας κρουαζιέρας, όμως τελικά είχε παραμείνει πιστή στην αρχική της ιδέα. Μία εβδομάδα στο Λε Πινέ. Ένα σωρό πελάτισσες επρόκειτο να παραθερίσουν στο Λε Πινέ ή είχαν μόλις επιστρέψει από εκεί. Και η Τζέιν, ενώ τα επιδέξια δάχτυλά της ακουμπούσαν και φόρμαραν τις κόμμες, άφηνε τη γλώσσα της να αρθρώνει τις συνήθεις κοινοτοπίες, «Πόσος καιρός πέρασε από την τελευταία σας περμανάντ, κυρία;» «Τα μαλλιά σας έχουν μια ιδιαίτερα ασυνήθιστη απόχρωση, κυρία». «Μας έκανε θαυμάσιο καιρό φέτος το καλοκαίρι, δε συμφωνείτε, κυρία;», ενώ, στο μεταξύ, σκεφτόταν: *Γιατί, στην ευχή, να μην μπορώ να πάω κι εγώ στο Λε Πινέ;*

Ε, λοιπόν, πλέον μπορούσε.

Η γκαρνταρόμπα δεν αποτέλεσε ιδιαίτερο πρόβλημα. Η Τζέιν, όπως οι περισσότερες κοπέλες που εργάζονται σε καθωσπρέπει καταστήματα στο Λονδίνο, είχε στη διάθεσή της ένα εκπληκτικά κομψό σύνολο ενδυμάτων, το οποίο της είχε στοιχίσει ένα φαιδρά μικρό ποσό. Στο μεταξύ, τα νύχια, το μακιγιάζ και το χτένισμά της ήταν κάτι περισσότερο από άψογα.

Η Τζέιν ταξίδεψε στο Λε Πινέ.

Πώς γινόταν τώρα, χαμένη όπως ήταν στις σκέψεις της, το από-

σταγμα δέκα ημερών στο Λε Πινέ να ήταν ένα συγκεκριμένο περιστατικό;

Ένα περιστατικό στο τραπέζι της ρουλέτας. Η Τζέιν επέτρεπε στον εαυτό της να διαθέτει ένα συγκεκριμένο ποσό κάθε βραδιά για τις απολαύσεις του τζόγου. Το συγκεκριμένο ποσό ήταν αποφασισμένη να μην το υπερβεί. Στο μεταξύ, αντίθετα με την κυρίαρχη εντύπωση, η τύχη της Τζέιν ως πρωτάρισσας αποδείχτηκε κακή. Βρισκόταν στην τέταρτη βραδιά και στο τελευταίο ποντάρισμα της συγκεκριμένης βραδιάς. Ως τότε είχε ποντάρει φρόνιμα, είτε στο χρώμα είτε σε κάποια από τις δωδεκάδες. Είχε κερδίσει κάτι ψιλά, όμως είχε χάσει περισσότερα. Τώρα περίμενε έχοντας τις μάρκες της στο χέρι.

Υπήρχαν δύο αριθμοί στους οποίους δεν είχε ποντάρει κανείς, το πέντε και το έξι. Άραγε να ρίσκαρε αυτό, το τελευταίο της ποντάρισμα, σε κάποιον από αυτούς τους αριθμούς; Κι αν ναι, σε ποιον από τους δύο; Στο πέντε ή στο έξι; Τι έλεγε το προαίσθημά της;

Στο πέντε... η ρουλέτα θα έβγαζε το πέντε. Η μπίλια άρχισε να περιστρέφεται. Η Τζέιν άπλωσε το χέρι της. Στο έξι, πόνταρε στο έξι.

Πάνω στην ώρα. Η Τζέιν και άλλος ένας παίκτης, απέναντί της, είχαν ποντάρει ταυτόχρονα, εκείνη στο έξι, εκείνος στο πέντε.

«Rien ne va plus», ανακοίνωσε ο κρουπιέρης.

Η μπίλια κροτάλισε, κάθισε.

«Le numéro cinq, rouge, impair, manque».

Η Τζέιν ήθελε να βάλει τα κλάματα. Ο κρουπιέρης σάρωσε τις μάρκες, πλήρωσε τους νικητές. Ο άντρας απέναντι είπε: «Δε θα πάρετε τα κέρδη σας;»

«Τα κέρδη μου;»

«Μάλιστα».

«Μα, εγώ πόνταρα στο έξι!».

«Κάποιο λάθος κάνετε. Εγώ πόνταρα στο έξι κι εσείς στο πέντε».

Της χαμογέλασε. Ήταν ένα ιδιαίτερα γοητευτικό χαμόγελο. Λευκά δόντια, πλαισιωμένα από ένα έντονα καστανό πρόσωπο, γαλάζια μάτια, καλοχτενισμένα κοντά μαλλιά.

Η Τζέιν έπιασε τις μάρκες σαστισμένη. Ήταν αλήθεια; Αισθάνονταν και η ίδια κάπως μπερδεμένη. Ίσως και να είχε ποντάρει τις μάρκες της στο πέντε. Κοίταξε με αμφιβολία τον άγνωστο κι εκείνος της χαμογέλασε αβίαστα.

«Ακριβώς», είπε. «Έτσι κι αφήσεις κάτι κάτω, θα βρεθεί κάποιος να απλώσει χέρι χωρίς να έχει κανένα δικαίωμα. Γνωστό το τέχνασμα».

Ύστερα, με ένα ελαφρύ, φιλικό νεύμα του κεφαλιού, απομακρύνθηκε. Ήταν κι αυτό ευγενικό εκ μέρους του. Υπό άλλες συνθήκες η Τζέιν ενδεχομένως να υποψιαζόταν πως ο άντρας την είχε αφήσει να πάρει εκείνη τα κέρδη του προκειμένου να βρει τρόπο να πιάσει γνωριμία μαζί της. Όμως εκείνος δεν ήταν τέτοιου είδους άνθρωπος. Ήταν καλός... (Και να που βρέθηκε να κάθεται απέναντί της.)

Και τώρα είχαν τελειώσει όλα, χρήματα δεν είχαν απομείνει. Είχαν προηγηθεί δύο μάλλον απογοητευτικές μέρες στο Παρίσι και η Τζέιν γύριζε στην πατρίδα έχοντας μονάχα το αεροπορικό εισιτήριο της επιστροφής.

Κι ύστερα τι;

Σταμάτα, μάλωσε η Τζέιν τον νου της. Πάψε να σκέφτεσαι τι θα ακολουθήσει. Το μόνο που θα καταφέρεις είναι να ταραχτείς.

Στο μεταξύ οι δυο γυναίκες είχαν πάψει να συνομιλούν.

Η Τζέιν έστρεψε το βλέμμα της στην απέναντι πλευρά του διαδρόμου. Η γυναίκα με το πορσελάνινο πρόσωπο αναφώνησε χολωμένη, καθώς παρατηρούσε ένα σπασμένο νύχι. Χτύπησε το κουδούνι και, μόλις εμφανίστηκε ο αεροσυνοδός, ντυμένος με λευκό σακάκι, του είπε:

«Φωνάξτε την υπηρεσία μου! Κάθεται στο μπροστινό τμήμα της καμπίνας».

«Μάλιστα, κυρία».

Ο αεροσυνοδός, ιδιαίτερα σεβαστικός, ταχύτατος και αποτελεσματικός, εξαφανίστηκε. Λίγο μετά εμφανίστηκε μια νεαρή μελαχρινή Γαλλίδα ντυμένη στα μαύρα. Κρατούσε μια μικρή κοσμηματοθήκη.

Η λαίδη Χόρμπερι της μίλησε στα γαλλικά.

«Μαντλέν, θέλω την κόκκινη δερμάτινη θήκη μου».

Η υπηρέτρια προχώρησε στον διάδρομο. Στο βάθος της καμπίνας υπήρχαν κάποια στοιβαγμένα χαλιά και αποσκευές.

Η νεαρή κοπέλα επέστρεψε με ένα μικρό κόκκινο νεσεσέρ.

Η Σίσελι Χόρμπερι παρέλαβε τη θήκη και αποδέσμευσε την υπηρεσία της.

«Εντάξει, Μαντλέν. Θα την κρατήσω εδώ».

Η υπηρέτρια αποχώρησε. Η λαίδη Χόρμπερι άνοιξε το βαλιτσάκι και από το εντυπωσιακά επενδυμένο εσωτερικό του έβγαλε μια λίμα νυχιών. Στη συνέχεια, παρατήρησε επί ώρα και επισταμένως το πρόσωπό της σε ένα καθρεφτάκι και προχώρησε σε μερικές διορθώσεις στο μακιγιάζ της, εδώ κι εκεί... λίγη επιπλέον πούδρα, ένα πέρασμα με κραγιόν.

Τα χείλη της Τζέιν στράβωσαν αποδοκιμαστικά· το βλέμμα της στράφηκε προς το βάθος της καμπίνας.

Πίσω από τις δύο γυναίκες καθόταν ο βραχύσωμος ξένος, ο οποίος είχε παραχωρήσει το κάθισμά του στην... αρχόντισσα. Ο λαιμός του πλαισιωνόταν από ένα αχρείαστο κασκόλ και έμοιαζε παραδομένος σε βαθύ ύπνο. Ενοχλημένος, ίσως, από τον τρόπο που τον παρατηρούσε η Τζέιν, ο άντρας άνοιξε τα μάτια του, την κοίταξε για μια στιγμή και ύστερα τα έκλεισε ξανά.

Δίπλα του καθόταν ένας ψηλός γκριζομάλλης άντρας με αυστηρή όψη. Μπροστά του είχε ανοιχτή μια θήκη για φλάουτο και στίλβωνε το μεταλλικό όργανο με στοργή. Η Τζέιν βρήκε την εικόνα αυτή παράξενη, μιας και ο άντρας δεν έμοιαζε με μουσικό, περισσότερο έφερνε σε δικηγόρο ή γιατρό.

Πίσω από τους δύο άντρες κάθονταν ισάριθμοι Γάλλοι, ο ένας γενειοφόρος και ο άλλος πολύ νεότερος... ενδεχομένως να ήταν ο γιος του. Συνομιλούσαν και χειρονομούσαν ζωηρά.

Στη δική της πλευρά ο άντρας με το μπλε πουλόβερ έκλεινε το οπτικό πεδίο της, ο άντρας εκείνος τον οποίο, για κάποιον παράλογο λόγο, η Τζέιν ήταν αποφασισμένη να μην κοιτάξει.

Είναι ανόητο να αισθάνομαι τόσο... τόσο... αναστατωμένη. Λες και είμαι κανένα κοριτσόπουλο, σκέφτηκε η Τζέιν απδιασμένη από τον εαυτό της.

Απέναντί της ο Νόρμαν Γκέιλ σκεφτόταν:

Είναι χαριτωμένη... πραγματικά χαριτωμένη... Θυμάται πολύ καλά ποιος είμαι. Έδειξε τόσο απογοητευμένη όταν σάρωσαν τις μάρκες της. Χαλάλι το ποσό, αρκεί που είδα την ευχαρίστησή της όταν κέρδισε. Μια χαρά τα κανόνισα... Είναι πολύ γοητευτική όταν χαμογελά, δε διακρίνεται ίχνος πυόρροιας στο στόμα της... υγιή ούλα και γερά δόντια... Να πάρει, αισθάνομαι σαν σχολιαρόπαιδο. Ήρεμα, φίλε...

Απευθυνόμενος στον αεροσυνοδό, ο οποίος έστεκε στο πλευρό του κρατώντας το μενού, είπε: «Θα πάρω την κρύα γλώσσα».

Στο μεταξύ, η κόμισσα του Χόρμπερι σκεφτόταν:

Θεέ μου, τι να κάνω; Μιλάμε για φοβερό μπέρδεμα... εφιαλτικό μπέρδεμα. Όπως φαίνεται, μονάχα μία διέξοδος υπάρχει. Μακάρι να έβρισκα τη δύναμη να το αποφασίσω. Άραγε μπορώ να τα καταφέρω; Να μπλοφάρω για να ξεμπλέξω; Τα νεύρα μου είναι σε απελπιστική κατάσταση. Η κόκα φταίει. Τι μου ήρθε και έμπλεξα με την κόκα; Το πρόσωπό μου είναι απαίσιο, ένα μαύρο χάλι. Και σαν να μη μου έφταναν όλα τ' άλλα, είναι εδώ κι αυτή η μέγαιρα, η Βενίσια Κερ. Μονίμως με κοιτάζει λες και είμαι σκουπίδι. Βλέπεις, ήθελε τον Στίβεν για την αφεντιά της. Ε, τι να γίνει, δεν τα κατάφερε! Κι αυτή η μουσούδα της, στον λαιμό μου κάθεται. Κανονική αλογομούρα. Σιχαίνομαι τις κυρίες της επαρχίας. Θεέ μου, τι να κάνω; Πρέπει να πάρω μια απόφαση. Η γριά σκρόφα δεν αστειευόταν, το εννοούσε...

Βάλθηκε να ψαχουλεύει στο νεσεσέρ της, θέλοντας να βρει την ταμπάκαρα της, και με τα πολλά στερέωσε ένα τσιγάρο σε μια μακριά πίπα. Τα χέρια της έτρεμαν ελαφρά.

Την ίδια ώρα η εντιμότατη Βενίσια Κερ σκεφτόταν:

Ένα σιχαμερό τσουλί. Αυτό είναι. Μπορεί φαινομενικά να είναι καθωσπρέπει, όμως στην πραγματικότητα είναι μια τσουλά πέρα για πέρα. Τον καημένο τον Στίβεν... μακάρι να μπορούσε να την ξεφορτωθεί...

Με τη σειρά της, θέλησε να βρει την ταμπακέρα της. Δέχτηκε το αναμμένο σπίρτο που της πρότεινε η Σίσελι Χόρμπερι.

Ο αεροσυνοδός είπε: «Με συγχωρείτε, κυρίες μου, απαγορεύεται το κάπνισμα».

Η Σίσελι Χόρμπερι αναφώνησε: «Διάολε!»

Ο κύριος Ηρακλής Πουαρό, στο μεταξύ, σκεφτόταν:

Είναι χαριτωμένη εκείνη η νεαρή απέναντι. Αναδίνει μια αποφασιστικότητα εκείνο το πιγούνι. Τι είναι αυτό που την έχει ταραξει τόσο; Για ποιο λόγο δείχνει τόσο αποφασισμένη να μην κοιτάξει τον γοητευτικό νεαρό απέναντί της; Το βέβαιο είναι πως έχει απόλυτη συναίσθηση της παρουσίας του, όπως κι εκείνος της δικής της...

Εκείνη τη στιγμή το αεροπλάνο έπεσε σε ένα μικρό κενό αέρος.

Το στομάχι μου, σκέφτηκε ο Ηρακλής Πουαρό και έκλεισε αποφασιστικά τα μάτια του.

Δίπλα του ο δόκτωρ Μπράιαντ, ενώ χάιδευε το φλάουτό του με νευρικότητα, σκεφτόταν:

Δεν μπορώ να πάρω μια απόφαση. Αδύνατον να αποφασίσω. Βρίσκομαι στο πλέον κρίσιμο σημείο της καριέρας μου...

Απέσυρε με νευρικότητα το φλάουτο από τη θήκη του τρυφερά, στοργικά... Η μουσική... Στη μουσική βρισκόταν η απόδραση από όλες τις έγνοιες του ανθρώπου. Με ένα ελαφρύ μειδίαμα έφερε το φλάουτο στα χείλη του κι αμέσως μετά το κατέβασε. Ο βραχύσωμος μυστακοφόρος δίπλα του κοιμόταν βαθιά. Λίγο νωρίτερα, όταν το αεροπλάνο τραντάχτηκε μια ιδέα, το πρόσωπό του πήρε μια ξεκάθαρα πρασινωπή απόχρωση. Ο δόκτωρ Μπράιαντ χαιρόταν που δεν τον έπιανε ζαλάδα, ούτε στα τρένα ούτε στα πλοία ούτε στα αεροπλάνα...

Ο κύριος Ντιπόν, ο πατήρ, έστριψε φουντωμένος στο κάθισμά του και φώναξε, απευθυνόμενος στον κύριο Ντιπόν, τον υιό, ο οποίος καθόταν δίπλα του:

«Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία. Κάνουν όλοι λάθος... οι Γερμανοί, οι Αμερικανοί, οι Άγγλοι! Χρονολογούν τα προϊστορικά αγγεία εντελώς λανθασμένα. Πάρε για παράδειγμα τα ευρήματα της Σαμάρα...»

Ο Ζαν Ντιπόν, ψηλός, ανοιχτόχρωμος, που ανάδινε μια πλαστή αίσθηση οκνηρίας, απάντησε:

«Πρέπει να λάβεις υπόψη τα στοιχεία από όλες τις πηγές. Έχουμε το Τελ Χαλάφ και το Σακτζί Γκεουζί...»

Η συζήτησή τους συνεχίστηκε.

Ο Αρμάντ Ντιπόν άνοιξε εκνευρισμένος ένα πολυκαιρισμένο βαλιτσάκι.

«Δες αυτές τις κουρδικές πίπες, έτσι όπως τις φτιάχνουν στην εποχή μας. Η διακόσμησή τους είναι σχεδόν ίδια με εκείνη που συναντάμε σε αγγεία του 5000 π.Χ.»

Έτσι όπως χειρονόμησε, παραλίγο να παρασύρει το πιάτο που εκείνη τη στιγμή τοποθετούσε μπροστά του ο ένας από τους αεροσυνοδούς.

Ο κύριος Κλάνσι, συγγραφέας αστυνομικών διηγημάτων, σηκώθηκε από το κάθισμά του, πίσω από εκείνο του Νόρμαν Γκέιλ, και κατευθύνθηκε προς το βάθος της καμπίνας, αφαίρεσε έναν ταξιδιωτικό οδηγό της Ευρώπης από την τσέπη της καπαρντίνας του και επέστρεψε στη θέση του προκειμένου να σκαρώσει με τη βοήθειά του κάποιο σύνθετο άλλοθι για επαγγελματικούς λόγους.

Ο κύριος Ράιντερ, στο κάθισμα πίσω του, σκεφτόταν:

Θα πρέπει να βρω τρόπο να τα βολέψω, αλλά δε θα είναι εύκολο. Δε βλέπω πώς θα καταφέρω να συγκεντρώσω τα ποσά για την επόμενη διανομή μερισμάτων... Έτσι και δε δώσουμε μερίσματα, φωτιά στα μπατζάκια μας... Άσχημο μπλέξιμο!

Ο Νόρμαν Γκέιλ σηκώθηκε και κατευθύνθηκε στην τουαλέτα. Αμέσως μόλις απομακρύνθηκε, η Τζέιν έπιασε ένα καθρεφτάκι και επιθεώρησε ανήσυχη το πρόσωπό της. Το φρέσκαρε με τη σειρά της χρησιμοποιώντας πούδρα και κραγιόν.

Ένας αεροσυνοδός άφησε έναν καφέ μπροστά της.

Η Τζέιν κοίταξε έξω από το παράθυρο. Από κάτω, η Μάχη στραφτάλιζε βαθυγάλανη.

Μια σφήκα βούιξε γύρω από το κεφάλι του κυρίου Κλάνσι την ώρα που εκείνος πάσχιζε να βγάλει άκρη με το δρομολόγιο των

19.55 στο Τσάρμπροντ, και τη χτύπησε αφηρημένος. Η σφήκα απομακρύνθηκε, προτιμώντας να εξερευνήσει τα φλιτζάνια από όπου έπιναν καφέ οι Ντιπόν.

Ο Ζαν Ντιπόν τη σκότωσε χωρίς δισταγμό.

Στην καμπίνα επικράτησε ησυχία. Οι συζητήσεις έπαψαν, αν και οι σκέψεις εξακολουθούσαν τις διαδρομές τους.

Στο βάθος της καμπίνας, στο κάθισμα με τον αριθμό 2, το κεφάλι της Μαντάμ Ζιζέλ έγειρε ελαφρά προς τα εμπρός. Θα νόμιζε κανείς πως η γυναίκα είχε αποκοιμηθεί. Στην πραγματικότητα, όμως, δεν κοιμόταν. Ούτε μιλούσε ούτε σκεφτόταν.

Η Μαντάμ Ζιζέλ ήταν νεκρή...

*Υπάρχουν πιο σημαντικά πράγματα από το να βρούμε τον δολοφόνο.
Και η δικαιοσύνη είναι μια χρήσιμη λέξη, αλλά μερικές φορές
είναι δύσκολο να πούμε τι εννοούμε με αυτή τη λέξη. Κατά τη
γνώμη μου, το σημαντικότερο είναι να αποκαταστήσουμε τον αθώο.*

Το κάθισμα με τον αριθμό 9 ήταν το ιδανικό για να μπορεί ο Ηρακλής Πουαρό να παρατηρεί τους συνεπιβάτες του στο αεροπλάνο. Στα δεξιά του κάθισε μια χαριτωμένη νεαρή γυναίκα, η οποία φαινόταν ξεκάθαρα ότι ήταν ερωτευμένη με τον άντρα απέναντι. Ευθεία, στη θέση 13, κάθισε μια κόμησσα, η οποία έκρυβε καλά τον εθισμό της στην κοκαΐνη. Απέναντι από την ξύλινη σκάλα, στη θέση 8, ένας συγγραφέας αστυνομικών ιστοριών δυσκολευόταν να αντιμετωπίσει μια επιθετική σφήκα. Αυτό που ο Πουαρό δεν αντιλήφθηκε ήταν ότι πίσω του, στη θέση 2, ήταν καθισμένο το άψυχο σώμα μιας γυναίκας.

2 ΔΙΣΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΖΗΣ: 23567

Γ Ι Α Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ Μ Ε Α Π Α Ι Τ Η Σ Ε Ι Σ